

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **M. O.**, nar., st. příslušnost E. republika, t. č. pobytem pro, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Dušní 907/10, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Svatopluka Čecha 7, 695 01 Hodonín, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6.6.2016, č. j. KRPB-63322-60/ČJ-2016-060023-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi se sídlem Dušní 907/10, Praha, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně. Náklady právního zastoupení nese stát.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jimž byla podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena doba zajištění o 28 dnů, tj. do 10. 6. 2016 do 9. 6. 2016. Žalobce byl zajištěn rozhodnutím žalované ze dne 14. 3. 2016, č.j. KRPB-63322-23/ČJ-2016-060022-50 A za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Žaloba

Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť směřuje k nepřipustnému účelu, jímž je předání žalobce do Maďarska. Žalobce zdůrazňuje, že Maďarsko není schopno zabezpečit řádný průběh azylového řízení a jsou v něm dány systematické nedostatky, které činí vydání za účelem azylového řízení do Maďarska nepřipustným. Pokud je tedy účelem zajištění předání žalobce do Maďarska, je nepřipustným již samotné zajištění. Žalobce zde odkázal na čl. 3 bod 2 pododstavec 2 Dublinského nařízení. Podle údajů Eurostatu bylo v roce 2015 v Maďarsku podáno 176 900 žádostí o mezinárodní ochranu, což způsobuje zahlcenost azylového systému. Maďarsko reagovalo na vyšší nápad žádostí o mezinárodní ochranu nepřipustným snížením standardu azylových řízení, které probíhá toliko formálně. Podle údajů Eurostatu v září roku 2015 nebylo dosud vyřízeno 107 420 žádostí, v říjnu 77 645 a v listopadu 53 585 žádostí. Vzhledem k tomu, že do září 2015 se počet žádostí o azyl v Maďarsku neustále snižoval a maďarské úřady byly schopny vyřídit přibližně 5000 žádostí ročně, je zřejmé, že došlo k zásadnímu snížení standardu azylového řízení, ale nikoliv k zefektivnění azylové procedury. Aktuální maďarská právní úprava znemožňuje zajištění základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu a fakticky je zbavuje jejich procesních a v důsledku toho i hmotných základních práv na mezinárodní ochranu. 15. září 2015 maďarská vláda vydala prohlášení, jímž vyhlásila kritický stav způsobený masovou migrací ve dvou oblastech a 9. března 2016 pak na celé území Maďarska. 6. října 2015 zaslala Evropská komise Maďarsku formální upozornění týkající se souladu nové maďarské úpravy v azylových řízeních s evropským právem. Vzhledem k absenci nápravy Evropská komise zaslala Maďarsku dne 10.12.2015 oznámení o zahájení formálního řízení, přičemž zvláštní znepokojení vyjádřila s ohledem na pravidla azylového řízení (není možné odkazovat na nové skutečnosti a zjištění, absence odkladného účinku v případě odvolání, zásadní nedostatky v tlumočení zrychlených trestních řízení týkajících se ilegálního překročení maďarské hranice, odmítnutí žadatelů bez osobního slyšení a vydávání rozhodnutí soudními úředníky bez garance nezávislosti). Žalobce rovněž odkázal na vyjádření Komisaře pro lidská práva při Radě Evropy, který vyjádřil zásadní znepokojení ze změn legislativní úpravy, které činí přístup k mezinárodní ochraně extrémně obtížným a nespravedlivě kriminalizující imigranty a žadatele o azyl. Vyjádřil i znepokojení z vracení žadatelů do Srbska na základě nepřijatelnosti jejich žádosti a aplikace konceptu třetí bezpečné země a ze vzrůstající svévole při zajišťování azylantů, při němž selhávají i mechanismy identifikující zvláště zranitelné osoby. V prosinci 2015 pak UNHCR, Rada Evropy a Úřad pro demokratické

institute a lidská práva společně vyzvaly Maďarsko k zanechání jednání podporující intoleranci a nenávist s odkazem na maďarskou vládní kampaň zobrazující uprchlíky a žadatele o azyl jako kriminálníky. Maďarská vláda reagovala tak, že v březnu 2016 ministerstvo vnitra navrhlo přijetí celé řady legislativních změn, které by měly vést k odstranění jakýchkoliv opatření ulehčujících integraci azylantů do maďarské společnosti, zavedení automatického přezkoumání statusu uprchlíka po třech letech, snížená maximální doba pobytu v přijímacích centrech na 30 dní a zastavení jakékoliv finanční podpory pro azylanty nebo poživatele doplňkové ochrany. Rovněž byl 31 března přijat vládní dekret, jenž zrušil vyplácení kapesného, příspěvky na vzdělání a na bydlení.

Zásadním problémem maďarského azylového systému je aplikace konceptu třetí bezpečné země. Od počátku byl využíván především pro azylanty, kteří do Maďarska přišli přes Srbsko. Od září roku 2015 přitom Maďarsko svou nepřipustnou praxi vracení do Srbska znovu obnovilo. Takový přístup je v naprostém rozporu s evropským právem. Maďarsko rozhodlo o tom, že Srbsko je třetí bezpečnou zemí zcela automaticky, podobně automaticky pak má být aplikováno rozhodování o nepřijatelnosti azylových žádostí osob, které přes Srbsko přicestovaly. Maďarské orgány by se také ve smyslu čl. 38 Směrnice č. 2013/32 měly přesvědčit o aplikovatelnosti pojmu bezpečné třetí země v případě Srbska. Maďarské pojetí konceptu bezpečné třetí země zcela rezignovalo na jakoukoliv individualizaci vztahu žadatele a této země a nemůže odpovídat pojetí pojmu třetí bezpečné země, jak ho zná evropské právo. Nelze ani odhlédnout od obecné nepřijatelnosti předávání žadatelů o azyl do Srbska.

Zásadními vadami trpí i řízení ve věci nepřijatelnosti azylových žádostí, jedná se především o extrémně zkrácená řízení, kdy rozhodnutí má být učiněno do 15 dnů (čl. 47 odst. 2 azylového zákona) a následně soudní přezkumné rozhodnutí musí být učiněno v 8 dnech (čl. 53 odst. 4 azylového zákona). Proti rozhodnutí o nepřipustnosti žaloby se lze bránit u soudu, a to v extrémně krátké sedmidenní lhůtě (žalobce zde odkázal na nález Ústavního soudu č.j. Pl. ÚS 17/09 ze dne 1. 12. 2009, který se zabýval sedmidenní lhůtou k podání žaloby v českém azylovém zákoně). Podle § 53 maďarského zákona o azylu v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu nelze uvádět žádné nové skutečnosti a soud o žalobě musí rozhodnout do osmi dnů. Proti rozhodnutí nejsou přípustné žádné opravné prostředky. Od 1. 8. 2015 do 31. 3. 2016 bylo rozhodnutí o tom, že 1 184 žádostí je nepřijatelných, bylo podáno 387 žádostí o soudní přezkum, z nichž 246 skončilo zrušením rozhodnutí a vrácením věci správnímu orgánu, což svědčí o naprosté převaze rozhodnutí, které nejsou v souladu dokonce ani s extrémně přísnou maďarskou právní úpravou. Od ledna 2016 některé správní soudy začaly hromadně rušit napadená rozhodnutí s tím, že žádosti mají být meritorně přezkoumány, a to i z důvodu nezajištění zpětného převzetí žadatele Srbskem. Správní orgány i po zrušujícím rozhodnutí odmítaly žádosti pro nepřijatelnost a k přezkoumání přistupovaly až po druhém zrušujícím rozhodnutí. Takový postup byl ze strany UNHCR označen jako nepřijatelné porušení čl. 13 Úmluvy, tj. porušení práva na účinný opravný prostředek.

Žalobce dále uvedl, že nepřijatelné je i zacházení s žadateli o azyl, kteří vzali svou žádost zpět, nebo jejich azylové řízení bylo zastaveno z důvodu opuštění Maďarska, což je i jeho případ. Není-li do devíti měsíců podána žádost o pokračování v řízení, pak je nutné podat zcela novou žádost, která je posouzena jako žádost následná. Je odmítnuta jako nepřijatelná, pokud žadatel neuvede nové skutečnosti umožňující přiznání mezinárodní ochrany, ačkoliv původní žádost nebyla vyřízena meritorně.

Dále uvedl, že v případě žadatelů o azyl žádajících o azyl v zónách zřízených na maďarsko-srbské hranici dochází po odmítnutí jejich žádosti k jejich odchodu z daných zón zpátky do Srbska. U žalobce se jedná o žadatele, u něhož je rozhodováno mimo takovou zónu, a jeho statut je po automatickém odmítnutí naprosto nejasný. Možnost vrácení do Srbska je zcela limitována, neboť počet žadatelů, kteří mají být takto vráceni, nesrovnatelně přesahuje limity žadatelů, které Srbsko přijímá. Takové osoby jsou drženy nepřijatelně dlouho v zajištění, ačkoliv účelu zajištění bude jen obtížně dosaženo, a tudíž dochází k dalšímu zásahu do jejich práv. Je nutno uvést, že Srbsko zůstává nepochybně zemí, do níž není možné žadatele o azyl vracet a maďarská praxe je proto zcela nepřijatelná (žalobce zde odkázal na zprávu UNHCR z května 2016).

Žalobce rovněž odkázal a citoval z rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 49 Az 109/2015-74 ze dne 14. 1. 2016, v němž se tento zabýval přijatelností transferu cizince do Maďarska. Žalobce dále odkázal i na zprávu „Crossing boundaries, The new asylum procedure at the border and restriction to accessing protection in Hungary“ vypracovanou ve spolupráci European Council on Refugee and Exiles a Asylum Information Database podle stavu k 1. 10. 2015, a zprávu Hungary as Country o Asylum z května 2016, které navrhl k provedení důkazu. Podle těchto zpráv je zřejmé, že proces vyřizování azylu je v Maďarsku zcela formální a nedostatečný, azylové řízení probíhá mnohdy pouze několik hodin, žadatelům není poskytnuta efektivní právní pomoc a řízení končí rozhodnutím o neudělení azylu a vrácení žadatelů zpět do Srbska.

Žalobce tedy shrnuje, že tvrzení žalované o tom, že Maďarsko je bezpečnou zemí dodržující právní předpisy týkající se ochrany uprchlíků, jsou nepodložené a nepravdivé. S ohledem na nedostatky, jimiž maďarská azylová procedura trpí, je pak zajištění za účelem předání do Maďarska zcela nepřipustné. Pro úplnost žalobce dodává, že je mu znám obsah usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15, avšak toto usnesení není rozhodnutím meritorním a není tedy závazné ani pro účastníky řízení, natož pro jiné osoby v dalších řízeních.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná se vyjádřila v tom smyslu, že napadené rozhodnutí považuje za zcela zákonné. Pokud se jedná o posuzování existence systematických nedostatků v maďarském azylovém řízení, odkazuje žalovaná na závěry Krajského soudu v Brně obsažené v rozsudku ze dne 23. 3. 2016, sp. zn. 33 Az 18/2016, v němž tento soud polemizuje s názorem vysloveným v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74, jímž argumentuje mimo jiné i žalobce. Dále žalovaná odkázala na rozsudky zdejšího soudu ze dne 12. 5. 2016, sp. zn. 32 A 17/2016, ze dne 1. 6. 2016, č. j. 32 A 29/2016-30, ze dne 7. 6. 2016 č.j. 33 A 65/2016-50 a ze dne 2. 6. 2016 č.j. 33 A 63/2016.

Žalovaná trvá na tom, že osobám navraceným na základě dublinského řízení do Maďarska jsou zajištěny standardní podmínky azylového řízení, a to v souladu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a předpisy komunitárního práva. Konkrétně je jim umožněno opakovaně požádat o udělení mezinárodní ochrany, je s nimi veden pohovor, jsou poučeni o povinnosti prokázat důvody, pro které o mezinárodní ochranu žádají, a v případě zamítnutí žádosti z důvodu nepřipustnosti jim právní řád umožňuje podat proti rozhodnutí žalobu k nezávislému soudu. I skutečnost, že si maďarský soud vyžádal u

SDEU rozhodnutí o předběžné otázce, dokládá, že maďarský právní systém chrání práva žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v míře odpovídající požadavkům demokratického právního státu. Nadto není žalované známo, že by bylo doposud v rámci struktur EU učiněno jednoznačné rozhodnutí o tom, že by se členské státy měly zdržet transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska, jako tomu v minulosti bylo v případě Řecka či Itálie.

Žalovaná poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, v němž bylo jednoznačně konstatováno, že smyslem zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být cizinec vyhoštěn či předán do jiného státu, avšak pouze vytvoření podmínek pro, to, aby tento hlavní cíl mohl být realizován. Žalovaná tedy pouze využila svých oprávnění a žalobce zajistila, aby mohlo být jiným správním orgánem – Ministerstvem vnitra, rozhodnuto zda a případně do jakého členského státu bude žalobce předán.

Žalovaná dále uvádí, že pokud by bylo Maďarsko považováno za zemi, v níž hrozí žadatelům nelidské či ponižující zacházení, stěží by mohlo patřit mezi státy, které si na základě tzv. kvót mají mezi sebou přerozdělit v rámci systému relokací migranty z Itálie a Řecka, přičemž Maďarsku připadla podle těchto kvót povinnost převzít 306 migrantů z Itálie a 988 migrantů z Řecka.

IV. Posouzení krajským soudem

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.r.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.r.s., přičemž vycházel ze skutkového právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spisu žalované, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to i ve vazbě na zachování základních lidských práv žalobce, která jsou podle jeho názoru v důsledku zajištění za účelem předání do Maďarska dotčena.

Krajský soud předně poukazuje na relevantní právní úpravu obsaženou v nařízení Dublin III. Podle čl. 3 odst. 2 věty druhé citovaného nařízení přemístění žadatele do primárně příslušného členského státu brání existence závažných důvodů se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Veškerá rozsáhlá argumentace žalobce je vystavěna na tom, že maďarský azylový systém trpí systematickými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé Dublinského nařízení, protože je zajištění žalobce za účelem jeho předání do Maďarska nezákonným. S těmito závěry se však krajský soud neztotožnil, k čemuž jej vedly následující úvahy.

Pokud se týče tvrzení žalobce o hrozbě deportace z Maďarska do Srbska, pak krajský soud obdobně jako žalobce připomíná rozsudek SDEU ve věci C-695/15, o předběžné otázce Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, ze dne 17. 3. 2016 (dostupný na <http://curia.europa.eu/>). Předmětem sporu bylo v dané věci posouzení možnosti vrácení žadatele o mezinárodní ochranu členským státem do třetí bezpečné země poté, co byl do

tohoto členského státu přijat zpět na základě výsledku dublinského řízení. Pro účely předmětného řízení před krajským soudem je přitom podstatné, že SDEU (který se v zásadě ztotožnil s názorem prezentovaným generální advokátkou Juliane Kokott) nikterak nezpochybnil možnost vrácení žadatele o mezinárodní ochranu Maďarskem do jiného státu, který považuje za bezpečnou třetí zemi (v daném případě taktéž Srbsko). V této souvislosti SDEU konstatoval, že „[v]nitrostátní právní úprava a praxe, které se týkají pojmu **bezpečné třetí země, nemají vliv na určení příslušného členského státu a na přemístění dotyčného žadatele do tohoto členského státu.** (...) Vzhledem k tomu, že příslušný členský stát není v rámci postupu přijetí žadatele zpět povinen informovat členský stát, který žadatele přemísťuje, o své platné právní úpravě, která stanoví domněnku nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu v případě žadatele, který přišel na jeho území z bezpečné třetí země, která je definována podle uvedené právní úpravy, nejsou tím, že tyto informace nebyly sděleny, dotčena práva žadatele. Žadatel má kromě toho ve vztahu k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu v příslušném členském státě právo na podání účinného opravného prostředku podle článku 46 směrnice 2013/32 k soudu tohoto členského státu, které mu umožňuje napadnout podle jeho individuální situace na základě článku 38 či článku 39 této směrnice rozhodnutí, které se opírá o vnitrostátní právní předpisy vymezující bezpečné třetí země.“

V textu citovaného rozsudku si lze dále povšimnout, že jakkoliv se obsahově do značné míry shoduje se stanoviskem generální advokátky, žalobcem citovaná pasáž z jejího stanoviska kritizující právní úpravu Maďarska z hlediska nedostatečného posuzování naplnění znaků bezpečné třetí země ve vztahu k Srbsku do samotného rozsudku převzata nebyla a lze tedy mít za to, že SDEU se s tímto názorem neztotožnil. Samotné stanovisko generální advokátky přitom není nikterak závazné. Krajský soud je tedy na rozdíl od žalobce přesvědčen, že připouští-li maďarská právní úprava potenciální navrácení žadatelů o mezinárodní ochranu do Srbska jakožto bezpečné třetí země, není tato skutečnost sama o sobě na závalu, a to zejména z toho důvodu, že žadatel je i v tomto případě oprávněn dožadovat se přezkumu rozhodnutí maďarských správních orgánů prostřednictvím opravných prostředků, které mu tamější právní úprava skýtá.

Dovozuje-li pak žalobce systematické nedostatky maďarského azylového systému ze skutečnosti, že vysoké procento žalobou napadených rozhodnutí maďarských správních orgánů ve věcech mezinárodní ochrany je soudy rušeno, krajský soud uvádí, že ani tento argument nemůže obstát. Předně nutno poznamenat, že krajský soud bez provedení dokazování nemůže hodnotit pravdivost žalobcem předkládaných statistických údajů. Nicméně pro posouzení dané věci provedení dokazování těmito statistickými údaji nepovažoval krajský soud za nezbytné, neboť nemají pro rozhodnutí o předmětné žalobě náležitou relevanci. Nutno zdůraznit, že i kdyby krajský soud připustil hodnověrnost žalobcem předkládaných údajů, nelze pouze na tomto podkladě tvrdit, že by maďarský azylový systém selhával. Z žalobcem uváděných skutečností totiž naopak implicitně vyplývá, že maďarský soudní systém je natolik funkční, že je schopen sám zachytit nezákonná rozhodnutí tamějších správních orgánů a přispět tak k jejich nápravě, z čehož lze usuzovat, že soudní přezkum není toliko formální, jak tvrdí žalobce.

Pokud žalobce dále namítal, že v případě zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu v Maďarsku po jejím posouzení neexistuje prostředek nápravy, který by bylo možné považovat za účinný ve smyslu čl. 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, pak k tomu krajský soud uvádí následující. Mezi stranami je nesporné, že proti rozhodnutí Maďarska o žádosti o udělení mezinárodní ochrany lze brojit za použití opravných

prostředků. Krátké lhůty pro podání těchto opravných prostředků, kterými žalobce argumentuje, pak mohou samy o sobě jen stěží založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť nepůsobí přímý zásah do právní sféry cizince, k němuž by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by lhůta byla stanovena v natolik krátké době, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno a účinná ochrana práv by byla v řízení o opravných prostředcích vyloučena.

Argumentoval-li žalobce podpůrně nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09 (přístupný na <http://nalus.usoud.cz>), jímž byla zrušena sedmidenní lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, pak k tomu krajský soud uvádí, že závěry tohoto nálezu jsou určeny specificky pro prostředí českého správního soudnictví a podmínky českého ústavního pořádku, a proto je lze pouze obtížně přenášet do prostředí maďarské právní úpravy. Přitom nelze odhlédnout od zcela odlišného kontextu, v němž byl závěr Ústavního soudu vysloven a předmětná lhůta pro podání žaloby zrušena (tzn. zejména diferenciací mezi jednotlivými skupinami žadatelů o mezinárodní ochranu), a současného kontextu tzv. migrační krize, za níž řada členských států EU znovu přistupuje ke změně své právní úpravy azylového práva ve smyslu zefektivnění azylového řízení a jeho soudního přezkumu. Tento trend je ostatně patrný i z jednání institucí EU a chystaných změn právní úpravy společného azylového systému (zejm. zavedení společného seznamu bezpečných zemí, posílení efektivitativy návratové politiky atd., viz k tomu kupř. <http://www.mvcr.cz/migrace/clanek/rada-ministru-jednala-v-lucemburku-o-kvotach-i-o-revizi-dublinskeho-systemu.aspx>).

I zbylá argumentace žalobce v zásadě vychází z hodnocení úrovně maďarské právní úpravy. Krajský soud však v této souvislosti připomíná, že na cizí vnitrostátní právní úpravu nepůsobí maxima *iura novit curia* (viz k tomu obdobně Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2015, s. 456) a pro ověření jejího obsahu by tedy bylo nezbytné provedení dokazování. Takový postup však žádná ze stran řízení nenavrhla a ani krajský soud je nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné. Krajský soud považuje za nutné zdůraznit, že řízení o zajištění cizince dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců nelze zaměňovat s řízením dublinským či jiným řízením vedeným s cizincem v režimu zákona o pobytu cizinců (např. řízení o povinnosti opustit území) či v režimu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (typicky řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany). Základními specifiky tohoto řízení jsou rychlost a bezodkladnost rozhodování, kterážto neumožňují provádění složitějšího dokazování. Je třeba reflektovat, že účelem řízení o zajištění cizince dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců není s konečnou platností posoudit, do kterého členského státu bude cizinec na základě kritérií obsažených v nařízení Dublin III předán, či dokonce zda k předání skutečně dojde, ale pouze zabezpečit, že cizinec vyčká výsledku dublinského řízení, v jehož závěru teprve může (ale rovněž nemusí) dojít k vydání rozhodnutí o předání cizince do jiného členského státu EU (k tomuto viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, dostupný na www.nssoud.cz). Krajský soud si je rovněž vědom toho, že aby mohlo být zajištění realizováno, musí směřovat k legitimnímu cíli, z čehož pak lze dovodit, že již ve fázi rozhodování o zajištění je nezbytné do jisté míry posuzovat též potencialitu předání cizince do dotčeného členského státu. Přesto však nelze dle názoru krajského soudu na správní orgány rozhodující o zajištění cizince klást v tomto směru totožné požadavky jako na správní orgány rozhodující v řízení dublinském, neboť až v tomto řízení je dán prostor pro důkladné posouzení otázky přípustnosti předání cizince z hlediska případné rozpornosti se závazky ČR na poli práva evropského a mezinárodního, zejména v oblasti ochrany základních lidských práv. Tímto krajský soud nenaznačuje, že by snad správní orgány rozhodující o zajištění měly na hodnocení otázky potenciality předání (a tedy i

existence účelu zajištění) zcela rezignovat, je však přesvědčen, že ve stádiu zajištění cizince není nutné vyžadovat při posuzování potenciality předání cizince dodržení tak vysokého standardu, jako je tomu v průběhu řízení dublinského. Zajištění cizince tak bude vyloučeno zejména tehdy, je-li *a priori* zřejmé, že cíl, jehož má být dosaženo, je nedovolený či že takového cíle nelze dosáhnout – např. pokud by byly transfery do dotčeného členského státu zcela zastaveny, nebo pokud by bylo ze strany EU či na úrovni vnitrostátních ústředních orgánů státní správy vydáno stanovisko k nepředávání cizinců do dotčeného členského státu. V ostatních případech je však třeba vycházet z domněnky, že azylová procedura ve všech členských státech EU splňuje veškeré na ni kladené požadavky a nevykazuje systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Existence takových zřejmých důvodů, v jejichž důsledku by bylo zajištění žalobce za účelem jeho případného předání do Maďarska zapovězeno, však v posuzovaném případě nebyla dána a dle přesvědčení krajského soudu se ji nepodařilo žalobci osvědčit ani v předmětném soudním řízení.

Pro úplnost krajský soud dodává, že je seznámen i s právním názorem Krajského soudu v Praze vyjádřeným v rozsudku ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74, na nějž odkazuje žalobce. Tento názor však není opřen o provedené dokazování ve smyslu ustanovení § 52 s. ř. s., nýbrž pouze o skutečnosti uváděné žalobcem, s nimiž se Krajský soud v Praze bez dalšího ztotožnil. Za těchto okolností považuje krajský soud závěry vyplývající z citovaného rozsudku za nepodložené a neopodstatněné. Především je však nutné zdůraznit, že předmětný rozsudek se zabýval systematickými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III nikoliv ve fázi zajištění cizince, ale teprve posléze v rámci přezkumu rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu její nepřipustnosti, neboť bylo shledáno, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný jiný členský stát EU. Krajský soud nepopírá, že v tomto řízení, jakož i v řízení dublinském, je zcela na místě, aby se správní orgány důkladně zabývaly existencí možných překážek předání žadatele do jiného členského státu EU, přičemž s ohledem na odlišný charakter těchto řízení oproti řízení o zajištění cizince nic nebrání tomu, aby žadatel vznášel již v jejich průběhu svoje námitky a předkládal důkazy k prokázání svých tvrzení o existenci systematických nedostatků v primárně příslušném členském státě. Takto však nelze činit, jak již bylo ostatně uvedeno, z povahy věci v řízení o zajištění. Pakliže se tedy krajský soud s argumentací žalobce neztotožnil, neznamená to nezbytně, že by žalobce nemohl být s totožnými námitkami úspěšný v řízení dublinském či případně v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byla-li taková žádost na území ČR podána. Tato argumentace však nemůže obstát v nyní posuzovaném případě (řízení o zajištění žalobce), neboť po žalované nelze spravedlivě požadovat, aby s ohledem na krátké lhůty, jimiž je vázána, a na nezbytnost vyřešit situaci cizince bez jakéhokoliv odkladu, prováděla v každé jednotlivé věci komplikovaný rozbor vycházející z množství veskrze cizojazyčných podkladů. Přitom nelze říci ani tolik, že by existence systematických nedostatků v Maďarsku měla být žalované známa z její úřední činnosti, neboť navzdory tomu, co tvrdí žalobce, systematické nedostatky nebyly dosud v případě Maďarska jednoznačně oficiálně deklarovány a na tuto problematiku existuje v současné době množství protichůdných názorů, o čemž svědčí i jistá nejednotnost dosavadní rozhodovací praxe správních soudů.

S ohledem na vše výše uvedené nezbylo krajskému soudu než žalobu jako nedůvodnou zamítnout (výrok I).

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II tohoto rozsudku).

Ustanovenému zástupci žalobce soud přiznal odměnu za zastupování v tomto řízení na náklady státu (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovený zástupce má právo na odměnu, která se skládá z nákladů právního zastoupení ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. Vyhlášky a sepsí žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy ustanovenému zástupci přísluší na jeho odměně za právní zastoupení v předmětné věci částka 8 228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. července 2016

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová